

Arrest

nr. 270 549 van 28 maart 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. SCHELLEMANS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 30 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. WALPOT, die *loco* advocaat J. SCHELLEMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 3 januari 2021, en diende op 14 januari 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 1 juni 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker werd gehoord op 24 november 2021.

1.4. Op 29 november 2021 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 30 november 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn op 25 april 2003 in de Gazastrook. U bent van Palestijnse origine en een Arabisch soennitisch moslim. U heb tot uw vertrek uit Gaza in uw ouderlijke woning in Khan Younes gewoond.

U hebt vier broers en vier zussen. Uw oudste broer A. is momenteel in Turkije. De rest van uw broers en zussen wonen in het ouderlijke huis in Khan Younes.

U bent tot het zesde leerjaar naar school gegaan. Daarna bent u beginnen werken. U heeft verschillende jobs gedaan, waaronder groente plukken, groente verkopen, schoonmaken en u hebt in een timmerzaak gewerkt. Uw laatste job was aankopen en verkopen van hout. Ongeveer vijf maanden voor uw vertrek bent u hiermee gestopt omdat de mensen u niet meer betaalden.

Op 10 oktober 2019 bent u legaal de grens overgestoken naar Egypte. U bent daarna legaal vanuit Egypte via Jordanië naar Turkije gevlogen. U bent enkele dagen later illegaal per rubberboot naar Griekenland gereisd. Op 17 oktober 2019 hebt u in Griekenland een verzoek om internationale bescherming ingediend. U werd geselecteerd voor het relocatieprogramma en ongeveer veertien maanden na uw aankomst in Griekenland bent u naar Portugal gevlogen. U besloot om niet in Portugal te blijven maar door te reizen naar België, waar familieleden en vrienden van u wonen. Op 4 januari 2021 verzoekt u bij de bevoegde Belgische instanties om internationale bescherming.

U wil niet terugkeren naar de Gazastrook omdat u er geen persoonlijke vrijheid had. Hamas is heel streng op religieus vlak. U kon in Gaza geen verkering hebben, geen hasj roken of alcohol drinken. Mensen op straat werden meegenomen om te gaan bidden in de moskee of om zich bij Hamas aan te sluiten.

Ter staving van uw verzoek legt u een kopie van uw Palestijnse paspoort neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u noch de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde stukken blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij UNRWA en dat u nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA (CGVS, p. 3). Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een

gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

U verklaart dat u in Gaza geen echte problemen hebt gekend. U wilt echter niet terugkeren omdat u in Gaza geen persoonlijke vrijheid hebt. U stelt immers dat u er geen seks mag hebben en dat alcohol en drugs verboden zijn. Soms werd u door Hamasleden aangesproken om te gaan bidden in de moskee of om zich bij hen aan te sluiten, maar u weigerde dit. U haalt aan dat u soms werd verklikt als u hasj ging kopen, maar dat u nooit door Hamas werd gearresteerd. Het hoeft geen betoog dat deze door u geschilderde feiten onvoldoende ernstig zijn om te kunnen spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie (CGVS, pp. 9-10). Overeenkomstig artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet moeten daden van vervolging in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève namelijk ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM, ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen. Dit is in se niet het geval. Evenmin zijn deze feiten voldoende ernstig om gewag te maken van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u uw problemen in Gaza zelf niet zwaarwichtig acht. U immers gevraagd of u ooit problemen heeft gehad met Hamas, stelt u zelf uitdrukkelijk: "Ik heb wel iets meegemaakt maar niet veel" (CGVS, p. 10). Bovendien dient vastgesteld dat u bent uitgereisd en dat u aan de grensovergang geen problemen heeft ondervonden, en is ook dit een indicatie dat u effectief niet in de negatieve aandacht van Hamas stond (CGVS, p. 4).

Voorts stelt u dat er af en toe problemen waren tussen leden van de familie A(..) en andere families. Wanneer wordt gepeild naar de aard van deze problemen, verklaart u dat bijvoorbeeld een neef met iemand aan het vechten was en dat u dan ging helpen. U daarop gevraagd of u persoonlijk ooit met iemand problemen heeft gekend, antwoordt u 'niet echt met bepaalde mensen'. Het hoeft geen betoog dat ook hieruit niet kan worden besloten dat u een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt (CGVS, p. 10).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongegrond karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiële sector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Het CGVS betwist verder niet dat de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 een negatieve impact heeft gehad op de algemene socio-economische situatie in de Gazastrook (zie OCHA, Response to the escalation in the oPt | Situation Report No. 6 (25 June–1 July 2021), beschikbaar op <https://www.ochaopt.org/content/response-escalation-opt-situation-reportno-6-25-june-1-july-2021>). Het CGVS benadrukt evenwel dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precarie omstandigheden leeft. Evenmin kan gesteld worden

dat iedere burger woonachtig in de Gazastrook persoonlijk getroffen wordt door de gevolgen van de escalatie van het geweld tussen 10 en 21 mei 2021. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoort is.

Uw ouders bezitten een huis dat bestaat uit vijf kamers, drie livings, een keuken en twee badkamers. Momenteel wonen uw ouders en zeven broers en zussen daar. Er is twee à drie uur elektriciteit per dag. Toen uw broer A. en u nog in Gaza verbleven, gingen jullie werken om in het levensonderhoud van de familie te voorzien. Nergens kan uit uw verklaringen besloten worden dat u bij een terugkeer niet terug bij uw ouders zou kunnen intrekken en niet zelfredzaam genoeg zou zijn om in uw levensonderhoud te voorzien (CGVS, pp. 5-6).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 27 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestinien_-_gaza_situation_securitaire_20210827.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazanen teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19-pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021, relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen

slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

In mei 2021 flakkerde de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël opnieuw op. De plotse en hevige uitbarsting van het geweld volgde op weken van oplopende spanningen omwille van de gedwongen uitzetting van Palestijnse gezinnen in Oost-Jeruzalem en de toegangsbeperkingen die Israël oplegde aan gelovigen in de Oude Stad. Nadat raketaanvallen op Jeruzalem voerden de Israëlische strijdkrachten van 10 tot 21 mei luchtaanvallen uit op het Gazaanse grondgebied, terwijl Palestijnse groeperingen op hun beurt duizenden raketten op Israël afvuurden. Tijdens dit 11-daagse conflict werden er in Gaza 260 Palestijnen, waarvan minstens de helft burgers, gedood en raakten meer dan 2.200 Palestijnen gewond. Op 21 mei 2021 trad een staakt-het-vuren in werking. Niettegenstaande er sprake was van sporadische lanceringen van brandballonnen gericht op het Israëlisch grondgebied en doelgerichte Israëlische vergeldingsaanvallen, bleef de situatie op het terrein in de weken na het staakt-het-vuren rustig. Op 16 augustus werd voor het eerst sinds het staakt-het-vuren in mei een Palestijnse raket onderschept door het Israëlische antiraketsysteem. De raket veroorzaakte geen gewonden of schade.

Tot slot komen er nog steeds regelmatige incidenten voor in de bufferzone. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in mei 2021 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Gaza. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land

van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoot. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de beschikbare informatie (zie de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coif_territoire_palestinien_gaza_retour_dans_la_bande_de_gaza_20200903.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinaï, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, zonder verdere formaliteiten, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinaï. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinaï, die in 2014 trouw gezworen heeft aan de Islamitische Staat, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinaï Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinaï maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berymbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke

burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuen. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Vanaf februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als "Operatie Sinai 2018", die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari

2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Het werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48u een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Dient verder opgemerkt te worden dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. U brengt ook geen enkel bewijs aan dat u op dit moment een voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Voor zover nodig, dient nog benadrukt te worden dat de COVID-19 virus pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleijd in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

De door u neerlegde kopie van uw paspoort kan bovenstaande appreciatie niet wijzigen daar dit document louter een indicatie is van uw identiteit en herkomst en deze elementen worden hier niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 1, A van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 1, 48/2 t.e.m. 48/7, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 4 van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale erkenning genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), van de motiveringsplicht van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt ten eerste een ernstig risico op vervolging door Hamas te lopen omwille van zijn niet-conformistische levensstijl nu hij op een vrije manier omgaat met alcohol en hasj, hij op een vrije manier wenst om te kunnen gaan met vrouwen en hij zeer losjes omsprong met zijn religieuze verplichtingen zoals bidden. Dergelijke levensstijl is niet compatibel met de interpretatie die Hamas geeft aan de Islam en oplegt aan de inwoners van Gaza. Hij zet uiteen dat Gazaanse burgers reeds ter dood veroordeeld werden voor drugsbezit en voor de Militaire rechtbank in Gaza dienden te verschijnen, dat Hamas dreigde met zijn arrestatie omdat hij verdovende middelen consumeerde en dat er sprake is van islamisering. Hij verwijt de commissaris-generaal een gebrek aan motivering omtrent zijn risico op arrestatie en verwijst dienaangaande naar algemene landeninformatie. Hij vreest vervolgd te worden omwille van drugsbezit en meent dat de straffen hiervoor buitenproportioneel zwaar zijn. Hij wijst op zijn verklaring, dat hij regelmatig op straat werd aangesproken door zijn medeburgers over zijn niet-conformistische levensstijl, waarover de Raad reeds oordeelde dat die aanleiding kan geven tot de erkenning van de vluchtelingenstatus. Zijn liberale opvatting vormt volgens hem een fundamenteel onderdeel van zijn identiteit, waardoor hij ook bij een eventuele terugkeer trouw zal blijven aan zijn levensovertuiging. Hij stelt te behoren tot een bepaalde sociale groep en dat van hem niet verwacht kan worden dat hij zijn vrije opvatting herziet om zo aan de aandacht van Hamas te kunnen ontsnappen.

Ten tweede betoogt verzoeker dat hij als inwoner van Palestijnse origine in de Gazastrook behoort tot een etnische groep die het slachtoffer is van het apartheidsregime en de systematische vervolging vanwege de Israëliische autoriteiten. Hij verwijst dienaangaande naar een rapport van Human Rights Watch en de Israëliische mensenrechtenorganisatie B'Tselem. Hij vervolgt dat de bewoners van de Gazastrook het zwaarste worden getroffen en zet uiteen dat apartheid en vervolging van een identificeerbare groep misdaden tegen de mensheid zijn en een slachtoffer van dergelijke misdaad in aanmerking dient te komen voor de vluchtelingenstatus. Hij meent dat de commissaris-generaal dit niet onderzocht heeft en voorbijgaat aan de gronden waarvoor hij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

Ten derde betoogt verzoeker in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus omdat i) de veiligheidssituatie in de Gazastrook dermate ernstig en volatiel is; ii) er een humanitaire en socio-economische crisis is in de Gazastrook; iii) omwille van de COVID-19-pandemie en; iv) het voor hem onmogelijk is om op een veilige manier terug te keren naar Gaza via de grensovergang te Rafah. Hij zet uiteen dat er tussen 10 en 21 mei 2021 opnieuw sprake was van een grootschalige militaire operatie door Israël in de Gazastrook, dat ook na mei 2021 het geweld regelmatig oplaait en hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een gevaar loopt. Vervolgens stelt hij dat de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza de drempel van artikel 3 van het EVRM bereikt, nu Gaza bezet gebied is en de desastreuze situatie te wijten is aan de blokkade door Israël. De slechte economische situatie heeft een impact op de armoede, werkloosheid en het leven van kinderen. Nu Gazanen sterk afhankelijk zijn van

humanitaire hulp, zullen budgettekorten van UNRWA ook een impact hebben op de voorziening van elementaire gezondheidszorg, onderwijs en voedsel. Hij wijst op de stroomonderbrekingen, kritieke toegang tot drinkbaar water, de schaarse toegang tot voedsel en de zorgwekkende gezondheidszorg, waardoor Gazanen afhankelijk zijn van medische zorgen buiten Gaza. Daarnaast haalt hij de impact op het onderwijs aan en de ontzegging van de fundamentele mensenrechten waardoor een menswaardig bestaan niet mogelijk is.

Hij legt uit dat hij bij een terugkeer niet terug bij zijn ouders kan intrekken en niet zelfredzaam genoeg is om in zijn levensonderhoud te voorzien omdat zijn familie momenteel met 9 in zijn ouderlijk huis woont, niemand van het gezin momenteel werkt, zijn gezin enkel in hun levensonderhoud kan voorzien door het geld dat hij overmaakt, zijn gezin slechts 2 à 3 uur per dag elektriciteit ter beschikking heeft en zij water in jerrycans moeten aankopen, hij zelf slechts tot het 6de leerjaar naar school ging omdat hij daarna moest werken om zijn familie mee te onderhouden en omdat hij zijn laatste job 5 maanden voor zijn vertrek uit Gaza moest opgeven wegens betaalmoeilijkheden omdat zijn klanten hem niet konden betalen (CGVS verhoor, p. 5-8). Hij stelt dat het hoogst onzeker is dat hij niet in een situatie van extreme armoede terecht zal komen nu zijn familie momenteel volledig afhankelijk is van het geld dat hij overmaakt en het gezien de erbarmelijk humanitaire situatie in Gaza onwaarschijnlijk is dat hij spoedig een job kan vinden. Die humanitaire situatie is sinds zijn vertrek van uit Gaza enkel nog maar verslechterd.

Vervolgens haalt hij de Covid-19-pandemie aan die volgens hem de reeds kwetsbare gezondheidssector nog meer onder druk zet.

Met betrekking tot een mogelijke terugkeer zet hij uiteen dat uit landeninformatie blijkt dat er nog steeds regelmatig aanslagen gepleegd worden door extremistische groeperingen in het noorden van de Sinai waarbij de Egyptische politie, die het busvervoer van Palestijnen die terugkeren naar Gaza beveiligd, en het leger doelwitten zijn. Hij vervolgt dat er nog steeds confrontaties plaatsvinden waarbij burgerslachtoffers vallen dat er wel degelijk praktische en veiligheidsbarrières zijn die de terugkeer naar Gaza in de weg staan.

2.2. Nieuwe stukken

2.2.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker de volgende nieuwe stukken:

- Jonathan Schanzer, *"The Talibanization of Gaza"*, Current Trends in Islamist Ideology, vol. 9, 2009;
- HRW, *Two Authorities, One Way, Zero Dissent*, 2018;
- PCHR, *"In Serious Precedent Portending Militarization of Gaza Strip: Military Court in Gaza Issues 2 Death Sentences on Drug Charges in Gaza"*, 19 maart 2017;
- PCHR, *"Military Court in Gaza Issues 2 Death Sentences on Charge of Drug Supply"*, 11 mei 2017;
- Al-Monitor, *"Drug dealers in Gaza risk Hamas military trials"*, 4 november 2021;
- HRW, *"A Threshold Crossed"*, 27 April 2021;
- BTselem, *"A regime of Jewish supremacy from the Jordan River to the Mediterranean Sea: This is apartheid"*, januari 2021, p. 7-8;
- UNRWA, *"Ongoing Nakba: Gaza under attack"*, 15 mei 2021;
- Anees Ahmed 8i Merryn Quayle, *"Can genocide, crimes against humanity and war crimes be pardoned or amnestied?"*, Amicus Curiae, Issue 79, Autumn 2009;
- Nansen, *"De beschermingsnood van Palestijnen onder UNRWA-mandaat van Gaza en Libanon"*, 21 juni 2021;
- Sharmila Devi, *"COVID-19 surge threatens health in the Gaza strip"*, The Lancet, 8 mei 2021;
- USAID, *"West Bank and Gaza - Complex Emergency"*, 4 juni 2021;
- Association Belgo-Palestinienne, *"L'apartheid israélien sape le droit des Palestiniens à la santé durant la pandémie de COVID-19"*, 11 avril 2020
- NANSEN Note 2019/1, *"Palestijnse vluchtelingen van Gaza - Toepassing van artikel 1D Vluchtelingenverdrag"*, 5 april 2019;
- Addendum NANSEN Note 2019/1, *"Situatie in de Gazastrook tussen April en Augustus 2019"*;
- Alessandra Bajec, *"Besieged Gaza on the verge of coronavirus catastrophe"*, 15 April 2020;
- GISHA - Legal Center for Freedom of Movement, *"Crossings update: Israel to impose extensive travel restrictions at Erez Crossing over Coronavirus concerns"*, 11 March 2020.

2.2.2. Op 24 februari 2022 brengt verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin hij refereert aan:

- de COI Focus: "*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*" van 30 november 2021, hetgeen wordt bijgevoegd;
- OCHA, "*Response to the escalation in the oPt : Situation Report No. 10 (September 2021)*" met weergave van de weblink;
- De COI Focus : "*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes Situation sécuritaire*" van 14 februari 2022, met weergave van de weblink;
- een artikel van Egypt Today, getiteld "*Opened for 6 consecutive months: Rafah Border continues to receive humanitarian cases, aid*" van 16 november 2021 met weergave van de weblink en hetgeen wordt bijgevoegd.

De commissaris-generaal wenst hiermee aan te tonen dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastreek in precarie omstandigheden leeft en nergens uit de verklaringen van verzoeker afgeleid kan worden dat er in zijn hoofd concrete en ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wenst de commissaris-generaal toe te voegen dat er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De commissaris-generaal concludeert dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Op 7 maart 2022 maakt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota over waarin hij refereert aan:

- Amnesty International, "*Israel's apartheid against Palestinians: Cruel system of domination and crime against humanity*", 1 februari 2022, met weergave van de weblink

Verzoeker wenst hiermee aan te tonen dat Israël zich schuldig maakt aan de misdaad tegen de menselijkheid van apartheid ten opzichte van Palestijnen.

2.3. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte '*beoordeling van feiten en omstandigheden*' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de

materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Voorafgaande opmerking

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)”*

Artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt: “Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag.

Nu verzoeker het tegendeel niet aantoont besluit de Raad, rekening houdend met verzoekers verklaringen en de stukken die werden voorgelegd, dat artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet van toepassing is op verzoekers geval.

2.5. Beoordeling in het licht van 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekers vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat. Verzoeker verklaart niet terug te kunnen keren naar Gaza omdat hij er geen persoonlijke vrijheid heeft nu alles er verboden is, hij er geen verkering kan hebben, niet kan drinken, geen hasj kan roken en niet naar een vrouw op straat kan kijken. Hij werd door Hamasleden uitgenodigd om mee in de moskee te gaan bidden en om zich bij Hamas aan te sluiten.

De commissaris-generaal oordeelt dat verzoeker niet aannemelijk maakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben en oordeelt dat de feiten waarvan verzoeker melding maakt niet voldoende ernstig zijn om gewag te maken van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

De vraag is of de elementen waarvan verzoeker melding maakt tijdens zijn persoonlijk onderhoud ernstig en zwaarwegend genoeg zijn om te kunnen worden beschouwd als daden van vervolging, in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. De Raad herinnert eraan dat daden van vervolging ofwel a) zo ernstig van aard moeten zijn of zo vaak moeten voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2, van het EVRM ofwel b) een samenstel moeten zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a).

De asielzoeker kan, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Dat verzoeker louter omwille van het feit dat hij inwoner is van de Gazastrook erkend moet worden als vluchteling kan de Raad niet bijtreden.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij de Gazastrook is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. De Raad meent dat verzoekers verklaringen niet volstaan om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd. Verzoeker verklaarde geen echte problemen te hebben gekend met burgers, overheid of bepaalde groeperingen (CGVS, verhoor, p. 9), maar beperkte zich ertoe te stellen dat er geen vrijheid is in Gaza omdat Hamas er streng is op religieus vlak (CGVS, verhoor, p. 10). Waar verzoeker gevraagd werd naar de specifieke problemen die hij heeft gekend met Hamas, kwam hij niet verder dan te verklaren dat hij werd aangespoord om naar de moskee te gaan en zich bij hen aan te sluiten (CGVS, verhoor p. 10). Nu verzoeker dit blijkens zijn verklaringen simpelweg kon afwimpelen door hen mee te delen dat hij zich niet wil aansluiten bij Hamas, en hij hierop enkel werd meegedeeld dat ze dit hem aanraden te doen en hij erover moet nadenken (CGVS verhoor p. 10), maakt hij niet aannemelijk dat hij dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd. Hij verklaarde daarenboven nooit gearresteerd te zijn geweest door Hamas (CGVS verhoor p. 10) Waar hij melding maakte van familiale problemen, stelt de Raad vast dat verzoeker daarbij toelichtte dat die problemen louter problemen tussen jongens betreffen (CGVS, verhoor p. 10), waardoor hij wederom niet aantoonde geïsoleerd of vervolgd te worden en de nood aan de vluchtelingenstatus niet blijkt. Dat verzoeker in de negatieve aandacht van Hamas zou hebben gestaan klemt des te meer nu hij in bezit van zijn paspoort en zonder problemen via de grensovergang de Gazastrook heeft verlaten (CGVS verhoor, p. 4).

De motieven van de commissaris-generaal met betrekking tot zijn relaas zoals blijkt uit het persoonlijk onderhoud zijn pertinent en draagkrachtig, worden door de Raad tot de zijne gemaakt en luiden als volgt: *U verklaart dat u in Gaza geen echte problemen hebt gekend. U wilt echter niet terugkeren omdat u in Gaza geen persoonlijke vrijheid hebt. U stelt immers dat u er geen seks mag hebben en dat alcohol en drugs verboden zijn. Soms werd u door Hamasleden aangesproken om te gaan bidden in de moskee of om zich bij hen aan te sluiten, maar u weigerde dit. U haalt aan dat u soms werd verklikt als u hasj ging kopen, maar dat u nooit door Hamas werd gearresteerd. Het hoeft geen betoog dat deze door u geschilderde feiten onvoldoende ernstig zijn om te kunnen spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie (CGVS, pp. 9-10). Overeenkomstig artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet moeten daden van vervolging in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève namelijk ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM, ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen. Dit is in se niet het geval. Evenmin zijn deze feiten voldoende ernstig om gewag te maken van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u uw problemen in Gaza zelf niet zwaarwichtig acht. U immers gevraagd of u ooit problemen heeft gehad met Hamas, stelt u zelf uitdrukkelijk: "Ik heb wel iets meegemaakt maar niet veel" (CGVS, p. 10). Bovendien dient vastgesteld dat u bent uitgereisd en dat u aan de grensovergang geen problemen heeft ondervonden, en is ook dit een indicatie dat u effectief niet in de negatieve aandacht van Hamas stond (CGVS, p. 4).*

Voorts stelt u dat er af en toe problemen waren tussen leden van de familie Alshaer en andere families. Wanneer wordt gepeild naar de aard van deze problemen, verklaart u dat bijvoorbeeld een neef met

iemand aan het vechten was en dat u dan ging helpen. U daarop gevraagd of u persoonlijk ooit met iemand problemen heeft gekend, antwoordt u 'niet echt met bepaalde mensen'. Het hoeft geen betoog dat ook hieruit niet kan worden besloten dat u een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt (CGVS, p. 10).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben."

Waar verzoeker middels zijn verzoekschrift zijn vrees uitbreidt, stellende dat hij een ernstig risico op vervolging door Hamas loopt omwille van zijn niet-conformistische levensstijl nu hij op een vrije manier met alcohol en hasj omgaat, hij op een vrije manier wenst om te kunnen gaan met vrouwen en hij zeer losjes omsprong met zijn religieuze verplichtingen zoals bidden, kan de Raad hem niet bijtreden omwille van volgende redenen.

Vooreerst benadrukt de Raad dat om als vluchteling te worden erkend de vreemdeling dient aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

De Raad merkt hierbij op dat de verwestering waarvan verzoeker spreekt bezwaarlijk kan worden aangenomen louter omwille van het feit dat hij hasj wil roken, seks wil hebben en lossier wil omspringen met vrouwen. Bovendien kan verzoeker bezwaarlijk voorhouden als zou het 'los omspringen met vrouwen, alcohol en drugs' in België wel beschouwd kunnen worden als een conformistische levensstijl.

Daarenboven volstaat het loutere feit dat een persoon in zijn of haar land van herkomst niet langer een levensstijl zal kunnen hanteren vergelijkbaar met deze in België niet om te voldoen aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker kan immers niet stellen dat hij behoort tot een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *"een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;"

Er dient aan beide voorwaarden voldaan te zijn (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet gewijzigd kan worden. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft. Er kan ook niet worden gesteld dat verwesterde mensen in het betrokken land een gemeenschappelijke identiteit hebben dat in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu elk van deze 'verwesterde mensen' hun eigenheid behouden. Aldus zal de mate waarin ze 'verwesterd' zijn een andere uitdrukking geven aan hun re-integratie in hun land van oorsprong.

Ten slotte kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in het land waar ze vandaan komen. Verzoeker dient dan ook op individuele wijze zijn vraag om internationale bescherming te staven en aan te tonen dat in zijn geval er onoverkomelijke eisen zullen worden gesteld die een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonen.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van 5 september 2012 (gevoegde zaken Y en Z (C-71/11 en C-99/11) kan niet worden afgeleid dat de manier van godsdienstbeleving op zich voldoende is om een verzoeker om internationale bescherming in een situatie te plaatsen waarin hij wordt blootgesteld aan vervolging. Hieruit kan evenmin besloten worden dat verwestering of een westerse levensstijl een

godsdienstige overtuiging is. Verzoeker, die verklaarde van Arabische origine en een soennitisch moslim te zijn, verklaarde dat hij werd aangesproken door Hamasleden die hem aanspoorde naar de moskee te gaan, te gaan bidden en zich aan te sluiten bij Hamas. Verzoeker kon dit, blijkens de notities van het persoonlijk onderhoud, simpelweg afwimpelen door te antwoorden dat hij zich niet wil aansluiten bij Hamas (CGVS verhoor, p. 10). Verzoeker werd nooit gearresteerd door Hamas en uit zijn persoonlijk onderhoud kan niet worden afgeleid dat verzoeker behalve dergelijke 'aansporing' andere problemen heeft gekend met Hamasleden. Verzoeker toont aldus niet aan dat zijn levenswijze of vrijere levensopvatting kan leiden tot vervolging door zijn landgenoten.

Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn wil om op een vrije manier om te gaan met alcohol, hasj, vrouwen en met zijn religieuze verplichtingen deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn religieuze dan wel politieke overtuiging, zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren.

De Raad benadrukt te dezen bovendien nogmaals dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in de Gazastroom geen zwaarwichtige problemen heeft gekend omwille van zijn levensstijl zodat niet kan worden ingezien waarom dit in geval van terugkeer wel het geval zou zijn. Zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, kan het loutere feit dat verzoeker één keer door Hamasleden werd aangesproken om naar de moskee te gaan en om zich aan te sluiten bij hen (CGVS verhoor, p. 10) immers bezwaarlijk voldoende zwaarwichtig worden geacht om te worden gekwalificeerd als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Bovendien herhaalt de Raad dat verzoeker in staat was hierop te antwoorden dat hij zich niet wenst aan te sluiten bij Hamas waarop het Hamaslid enkel meedeelde dat verzoeker hierover moet nadenken en dat hij hem aanraadt dit te doen (CGVS verhoor p. 10). Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat hij hierna zijn levenswijze heeft aangepast. Desondanks hebben er zich geen verdere incidenten voorgedaan, hetgeen de ernst van zijn verklaringen in grote mate relativeert, te meer nu hij wederom verklaarde niet echt met bepaalde mensen problemen te hebben gehad (CGVS verhoor, p. 10). Behalve dit gebeuren maakte verzoeker doorheen zijn verklaringen bovendien op geen enkel ogenblik gewag van verdere concrete problemen met organisaties van Hamas of personen gelinkt aan Hamas. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan verzoeker in het verzoekschrift bezwaarlijk ernstig voorhouden dat de druk die door Hamas uitgeoefend werd te sterk en bedreigend werd, dat zijn problemen met Hamas zijn levenswijze en vrijheid bedreigden en hierdoor zou moeten vrezen voor zijn leven en fysieke integriteit.

De Raad wijst er tenslotte nog op dat het gegeven dat verzoeker gelogen heeft bij de DVZ omtrent de redenen waarom hij uit Gaza is vertrokken de aanwezigheid van een vrees voor vervolging sterk ondermijnt. Immers, er kan redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen waarover specifieke vragen worden gesteld, correct kan situeren, ook bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ. De Raad benadrukt hierbij dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De verzoeker draagt de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van zijn asielaanvraag, *in casu* de specifieke redenen en aanleiding waarom hij Gaza ontvluchtte. Dat hij ervoor koos zijn verklaringen te baseren op leugens (CGVS, verhoor p. 2) gaat lijnrecht in tegen de verplichting die op verzoeker rust zoals *supra* omschreven en doet nog verder afbreuk aan de nood aan internationale bescherming.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.6. Beoordeling in het licht van 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

2.6.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet

2.6.2.1. Ondanks de hogere vaststellingen in het kader van de vluchtelingenstatus aangaande de onvoldoende ernstige persoonlijke feiten om gewag te maken van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, dient op het volgende te worden gewezen.

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32).

Voormeld artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) hierover (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28). Het EHRM hanteert een aantal algemene principes over de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de gevreesde feiten ernstig en zwaarwichtig moeten zijn. Er moet een minimumniveau van ernst worden bereikt om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. e.a. v. Zweden, §§ 111-112). Gezien het absolute karakter ervan, is artikel 3 van het EVRM niet alleen van toepassing wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, H.L.R. v Frankrijk, §§ 43-44). Ook in dit laatste geval moet het risico reëel zijn en moet er worden aangetoond dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, § 80).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, Saadi v. Italië, §§ 130-131). De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA v. Verenigd Koninkrijk, par. 130).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties waarmee een asielzoeker bij terugkeer kan worden geconfronteerd in welbepaalde omstandigheden kunnen oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van gedragingen van actoren, zoals handelen of nalatigheid vanwege overheidsactoren of niet-overheidsactoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM evenwel enkel worden aangenomen wanneer er een zeker niveau van hardheid wordt bereikt, met name wanneer een reëel risico bestaat dat het betrokken individu bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283).

De Raad herinnert er voorts aan dat een onderzoek naar de nood aan internationale bescherming een beoordeling impliceert van een toekomstig risico, of het nu vervolging of ernstige schade betreft.

De beoordeling van het toekomstig risico moet verder niet noodzakelijk alleen gebaseerd zijn op de persoonlijke ervaringen van een verzoeker. Wat bijvoorbeeld zijn familieleden is overkomen, is evengoed een aanwijzing van het bestaan van een reëel risico (zie naar analogie UNHCR *“Handbook on procedures and criteria for determining refugee status and guidelines on international protection”*, februari 2019, par. 43).

De Raad stipt verder aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden.

De Raad benadrukt dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en de energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de betrokken actoren in de regio (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mogen hierbij niet uit het oog worden verloren.

Het CGVS en de Raad betwisten noch ontkennen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) wordt veroorzaakt door het Israëlisch-Palestijns conflict wordt niet betwist. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact hebben (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gazastrook.

Er wordt verder niet betwist dat de Covid-pandemie alsook de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 wederom een negatieve impact hebben gehad op de algemene socio-economische situatie aldaar. Tevens kan worden aangenomen dat de financiële crisis bij UNRWA een impact heeft op de gehele economie van Gaza, die heden verder is achteruit gegaan. Dit blijkt thans uit de COI Focus “*Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire*” van 27 augustus 2021 waar wordt vermeld dat het werkloosheidspercentage daardoor zou kunnen stijgen tot 50% en dat het armoedecijfer eveneens zou kunnen stijgen tot 59,3% van de Gazanen die leven onder de armoedegrens van 5,5 dollar per dag (p. 16).

Uit deze verdere verslechtering kan, gelet op de meest recente en beschikbare landeninformatie die de commissaris-generaal bij aanvullende nota van 24 februari 2022 heeft overgemaakt, *in casu* de COI Focus “*Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*” van 14 februari 2021 en rapport “*OCHA, Response tot he escalation in the oPt. Situation Reprot No. 10*” (september 2021), evenwel niet blijken dat de socio-economische situatie in Gaza heden van die aard is dat alle inwoners van de Gazastrook, wegens een algemene humanitaire situatie of wegens de algemene leefomstandigheden aldaar een reëel risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling. Op 7 maart 2022 maakt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota over waarin hij refereert aan:

- Amnesty International, “*Israel's apartheid against Palestinians: Cruel system of domination and crime against humanity*”, 1 februari 2022, met weergave van de weblink

Verzoeker wenst hiermee aan te tonen dat Israël zich schuldig maakt aan de misdaad tegen de menselijkheid van apartheid ten opzichte van Palestijnen.

De Raad herhaalt dat een hoge drempel geldt vooraleer socio-economische omstandigheden kunnen worden gelijkgeschakeld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Deze drempel wordt bereikt wanneer verzoekers levensomstandigheden in de Gazastrook dermate precair zijn dat hij bij een terugkeer naar Gaza in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, liggen er in deze stand van zaken geen overtuigende elementen voor die aannemelijk maken dat iedere persoon die in de Gazastrook woont wegens algemene situatie aldaar in preciaire omstandigheden leeft die de drempel

van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bereiken. Uit de beschikbare informatie en meer bepaald uit de “COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures” van 30 november 2021, waarvan de commissaris-generaal een kopie heeft toegevoegd aan de aanvullende nota, blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is en dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepalen hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen. In het rapport leest de Raad dat Gazanen die over financiële middelen beschikken, het hoofd kunnen bieden aan dagelijkse problemen zoals elektriciteitstekorten. In de bestreden beslissing wordt in dit verband geoordeeld dat verzoekers individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. De commissaris-generaal heeft hieromtrent het volgende overwogen:

“Uw ouders bezitten een huis dat bestaat uit vijf kamers, drie livings, een keuken en twee badkamers. Momenteel wonen uw ouders en zeven broers en zussen daar. Er is twee à drie uur elektriciteit per dag. Toen uw broer A. en u nog in Gaza verbleven, gingen jullie werken om in het levensonderhoud van de familie te voorzien. Nergens kan uit uw verklaringen besloten worden dat u bij een terugkeer niet terug bij uw ouders zou kunnen intrekken en niet zelfredzaam genoeg zou zijn om in uw levensonderhoud te voorzien (CGVS, pp. 5-6).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.”

De Raad stelt vast dat uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie niet blijkt dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op het gebied van voeding, hygiëne en huisvesting.

Waar verzoeker in het verzoekschrift uiteenzet dat hij bij een terugkeer niet terug bij zijn ouders kan intrekken, hij niet zelfredzaam genoeg is om in zijn levensonderhoud te voorzien, zijn familie momenteel met 9 in zijn ouderlijk huis wonen en niemand van het gezin momenteel werkt, het gezin momenteel enkel in hun levensonderhoud kan voorzien door het geld dat hij overmaakt, dat zijn familie slechts 2 à 3 uur per dag elektriciteit ter beschikking hebben, dat zij water in jerrycans moeten aankopen, dat hij slechts tot het 6de leerjaar naar school ging omdat hij daarna moest werken om zijn familie mee te onderhouden, dat hij zijn laatste job 5 maanden voor zijn vertrek uit Gaza moest opgeven wegens betaalmoeilijkheden omdat zijn klanten hem niet konden betalen, is niet van die aard om een ander licht te werpen op voorgaande beoordeling nu verzoeker hiermee niet verder komt dan een loutere herhaling van de elementen die hij reeds heeft aangehaald tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Bovendien, waar verzoeker stelt dat niemand van zijn familie in Gaza tewerkgesteld is, merkt de Raad op dat uit verzoekers verklaringen geenszins blijkt als zou zijn vader niet in de mogelijkheid zijn om te werken, maar dit een persoonlijke keuze lijkt nu verzoeker verklaarde dat hij niet wil werken, maar smooert en slaapt (CGVS verhoor, p. 7). Daarnaast betwist verzoeker niet dat het huis waar zijn familie in woont eigendom is van zijn ouders, dat het een zeer groot huis is en dat zij toegang hebben tot elektriciteit en water. Dat verzoeker bij terugkeer niet in de mogelijkheid is om terug bij zijn ouders in te trekken en in zijn levensonderhoud te voorzien, wordt niet aannemelijk gemaakt. Verzoeker brengt ook in zijn verzoekschrift geen persoonlijke elementen of persoonlijke documenten bij die aantonen dat hij bij terugkeer onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Op basis van voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker niet heeft weerlegd dat zijn situatie behoorlijk was. Aldus brengt verzoeker geen concrete, op hem persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn persoonlijke omstandigheden in de Gazastrook. Het geheel dat voorafgaat in acht genomen, oordeelt de commissaris-generaal dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe hebben geleid dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren.

Verzoeker brengt evenmin concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook heeft verlaten of er niet naar kan terugkeren omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat hij in Gaza een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 van het EVRM.

2.6.2.2. De Raad oordeelt vervolgens dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist dat hij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook.

Met de aanvullende nota brengt de commissaris-generaal het artikel *"Opened for 6 consecutive months: Rafah Border continues to receive humanitarian cases, aid"* van Egypt Today bij waaruit blijkt dat in navolging van de richtlijnen van de Egyptische autoriteiten en op grond van een akkoord tussen Egypte en de Palestijnse autoriteit, de grensovergang te Rafah sedert 16 mei 2021 ononderbroken in beide richtingen geopend is en dit elke dag van de week behalve op vrijdag en op officiële feestdagen.

Bovendien blijkt, voor wat betreft de terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Gaza, uit de COI Focus *"Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza"* van 3 september 2020 dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort verkrijgen van de Palestijnse minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het verwerven van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men beschikt over een identiteitskaartnummer. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor het uitreiken van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Rekening houdend met het gegeven dat verzoeker een kopie van zijn paspoort kon voorleggen, verklaarde dat zijn paspoort in het centrum ligt (CGVS verhoor, p. 4) en hij met dit paspoort Gaza verlaten heeft, zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat hij niet in de mogelijkheid is om terug te keren naar de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade in Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Onder deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade in Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet worden gevisieerd, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Er is in de Sinai in Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet worden besloten dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt, is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien merkt de Raad op dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds zouden zijn gevisieerd door jihadistische militieën, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er worden gesteld dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt in verband met de algemene veiligheidssituatie in Gaza zijn bovendien niet recenter dan de documenten waarnaar gerefereerd wordt in de aanvullende nota van de commissaris-generaal. De argumentatie in het verzoekschrift en de verschillende rapporten zijn aldus niet van die aard om de grondige analyse door de commissaris-generaal van de mogelijkheid tot terugkeer naar Gaza, inclusief de veiligheidssituatie in de Sinai, in een ander daglicht te plaatsen. Dat er zich in de Sinai nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Nergens uit de door verzoeker aangehaalde informatie kan echter blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Caïro en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang wordt geopend, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om de Gazastrook in en uit te reizen. In de praktijk is de grensovergang in Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat de grensovergang doorlopend is geopend sinds september 2014, toen deze werd afgesloten. Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, haar personeel terug te trekken van de grensovergang in Rafah heeft ertoe geleid dat deze sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik werd gevreesd dat de situatie aan de grensovergang in Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte). Van enige wachttijd is dan ook geen sprake.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijk zal worden ondervraagd over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook heeft verlaten, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil heeft deelgenomen aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig zijn teruggekeerd naar Gaza in 2019, en dat indien er gevallen werden gerapporteerd waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven in Caïro, de feedback die werd gegeven door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of Rafah, werd blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 3 september 2020 dat Fedasil de

vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat-terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van Egyptair. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Caïro. Vanuit Caïro reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet worden opgevolgd wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met Egyptair. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2020 reeds de vrijwillige terugkeer van 13 Gazanen heeft georganiseerd.

Ook het CGVS houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost in Rafah wordt aan Palestijnse zijde al jarenlang enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa hadden verbleven behandelde, zou dit ongetwijfeld zijn gemeld door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, heeft gefolterd of onmenselijk of vernederend heeft behandeld. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Aan de door hem voorgehouden problemen met betrekking tot de vrees voor Hamas omwille van zijn activiteiten in het kader van de studentenkrant kan immers geen geloof worden gehecht. Er kan dan ook redelijkerwijs van worden uitgegaan dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook.

Waar verzoeker de commissaris-generaal verwijt nagelaten te hebben een evaluatie te maken van de mogelijkheid tot terugkeer/het risico op vervolging aan de grenspost, in de periode na september 2020, merkt de Raad op dat verzoeker nalaat concrete elementen voor te leggen die aantonen of op zijn minst aanwijzingen vormen, dat de situatie die zich voordoet nadat het meest recente rapport waarvan melding gemaakt in de bestreden beslissing, zijnde COI Focus – Territoire Palestiniens - Gaza, "*Retour dans la bande de Gaza*" van 3 september 2020, dermate zou zijn gewijzigd dat een actualisering van die landeninformatie zich opdringt. Bovendien is uit de informatie die werd neergelegd bij de aanvullende nota gebleken dat de grensovergang wel degelijk geopend is in beide richtingen (zie *supra*).

Verzoeker heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofd een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet bestaat.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinai en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer naar Gaza belemmeren.

2.6.3. De Raad herinnert eraan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Uit de COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 27 augustus 2021 en de COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 14 februari 2022 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername door Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, wordt gekenmerkt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid worden

teruggeschroefd. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014, toen Israël er de grootschalige militaire operatie ‘Operatie Beschermde Rand’ startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Sinds 15 mei 2018, de datum waarop Hamas en Israël informele onderhandelingen gestart zijn, is het geweld aan Palestijnse zijde (grensgeweld, ballon- en raketaanvallen) gereactiveerd, telkens Hamas van mening is dat Israël zijn verplichtingen niet nakomt. Dit geweld wordt beantwoord met Israëlische represailles in de vorm van luchtbombardementen in combinatie met economische restricties.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse autoriteit, als reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van deze overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, waarbij materiële schade werd aangericht en gewonden vielen.

Een volgende escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020, onder meer door het oplaten van zogenaamde brandballonnen. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen, waaronder de verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen en de uitbreiding van het visgebied, voort te zetten, alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël hebben getroffen om de Covid-19-pandemie te bestrijden, zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021 relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

In mei 2021 flakkerden de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël opnieuw op na verschillende maanden van kalmte in de Palestijnse gebieden. De plotse en hevige uitbarsting van het geweld volgde op weken van oplopende spanningen omwille van de gedwongen uitzetting van Palestijnse gezinnen in Oost-Jeruzalem en de toegangsbeperkingen die Israël oplegde aan gelovigen in de Oude Stad. Na raketaanvallen op Jeruzalem voerden de Israëlische strijdkrachten van 10 tot 21 mei luchtaanvallen uit op het Gazaanse grondgebied, terwijl Palestijnse groeperingen op hun beurt duizenden raketten op Israël afvuurden. Tijdens dit 11-daagse conflict werden er in Gaza 260 Palestijnen, waarvan minstens de helft burgers, gedood en raakten meer dan 2200 Palestijnen gewond. Op 21 mei 2021 trad een staakt-het-vuren in werking. Niettegenstaande er sprake was van sporadische lanceringen van brandballonnen gericht op het Israëlisch grondgebied en doelgerichte Israëlische vergeldingsaanvallen, bleef de situatie op het terrein in de weken na het staakt-het-vuren rustig. Op 16 augustus werd voor het eerst sinds het staakt-het-vuren in mei een Palestijnse raket onderschept door het Israëlische antiraketsysteem. De raket veroorzaakte geen gewonden of schade.

Van half augustus tot half september werd een hervatting van de vijandelijkheden van lage intensiteit waargenomen en op 21 augustus 2021 raakten ongeveer 40 Palestijnse demonstranten gewond. Midden september werden in het kader van de ontsnapping van Palestijnse gedetineerden uit een Israëlische gevangenis meerdere raketten afgevuurd richting Zuid-Israël en niemand raakte gewond bij het vergeldingsbombardement op Hamasdoelen. (COI Focus “*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*” van 14 februari 2022, p. 14-15). In oktober en november werden er geen veiligheidsincidenten gemeld, terwijl in december 2021 en januari 2022 onder meer drie Palestijnse boeren en drie Palestijnse onderdanen geblesseerd raken bij Israëlische aanvallen (COI Focus “*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*” van 14 februari 2022, p. 16).

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (“*zone-tampon*”), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevist. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering (COI Focus “*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*” van 14 februari 2022, p. 18).

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is. Evenwel blijkt actueel geen sprake van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten viseert, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, heden neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. De Raad betwist niet dat momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, maar hij is van mening dat, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, niet kan worden geconcludeerd dat er in Gaza actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De door verzoeker in het verzoekschrift bijgebrachte landeninformatie dateert van voor de door commissaris-generaal bijgebrachte COI Focus van 14 februari 2022 en ligt in dezelfde lijn van deze informatie. Alleszins kan uit de door verzoeker geciteerde informatie uit het verzoekschrift niet besloten worden dat de bovenstaande analyse van de mate van het willekeurig geweld niet langer accuraat is.

Door zonder meer te verwijzen naar en te citeren uit landeninformatie over Gaza, die (groten)deels dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Gaza is gesteund, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, brengt verzoeker geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. Ook de verwijzing naar rechtspraak van deze Raad kan geen afbreuk doen aan dit besluit. De Raad herhaalt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen moet worden onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

Verzoeker laat verder na het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Gaza. Er zijn geen elementen die erop wijzen dat er voor verzoeker omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld

2.6.4. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO